

Rừng Rưng Rưng Nước Mắt

Đà Lạt rừng bây giờ không còn rừng rậm rạp. Nghĩa là còn...thưa thớt, nhìn rừng mà rưng rưng...

Nhiều con chim xa rừng về thương cây nhớ cội. Nhiều người xưa "bỏ núi" về nhớ quá người thân...

Rừng trước mắt vẫn gần, cỏ, hoa, mọc hoang dại. Không trách ai sai trái, chỉ nghĩ mình lỗi lầm!

Nếu không năm bảy lăm chắc không tang thương lắm? Cái dấu ân thật đậm in sâu lòng thật đau!

Ai làm rừng cũng giàu, nhưng giàu trong giới hạn bởi nhớ lời Chúa phán: "Sống No Đủ Là Vui!".

Phật cũng dặn từng người: "Tham, Sân, Si là Tội!". Đà Lạt xưa trời tươi nên xanh ngát bốn mùa...

Đà Lạt bây giờ thưa...rừng chỉ còn kỷ niệm...phơi những đồi sim tím...đọng vài lũng sương xanh!

Em gục vào vai anh, nước mắt thành cái thác! Những con suối trôi giạt lá bạc màu nắng mưa...

Vài con nai ngẩn ngơ tác tiếng chiều cô quạnh! Vài đám mây óng ánh tà huy hay tà huân?

"Ăn của rừng rưng rưng", Tổ Tiên từng nói thế...Em lau anh giọt lệ, em lau anh nỗi buồn!

Mai mốt đây tan hoang nếu rừng bị phá hết...Mai mốt đây ai chết, Thiên Đường tìm ở đâu?

Tôi hỏi con suối sâu, thấy lòng suối nứt rạn! Những nóc nhà ngao ngán, phấn thông vàng không bay!

Chỉ hoa quỳ lất lay mọc đây và mọc đó...phất phơ vài ngọn gió, tóc thề còn mùi em...

Trần Vấn Lệ